

ΠΑΝΟΣ ΣΑΚΕΛΗΣ

Η ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ ΤΗΣ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΤΗΤΑΣ

ΔΟΚΙΜΙΟ

Γράμμα σ' ένα παιδί

Αγαπητό μου παιδί,

Σου γράφω αυτό το γράμμα για να σου μιλήσω για κάτι που μου συμβαίνει και που, πιστεψέ με, θέλω να το μοιραστώ μαζί σου γιατί είσαι και εσύ ένα μέρος του. Μετά από αυτά που θα ακολουθήσουν πολλά θα αλλάξουν μεταξύ μας. Πάντα όμως θα σε αποκαλώ παιδί μου. Βλέπεις εγώ είμαι ο μεγάλος και εσύ είσαι σε αρκετά πιο μικρή ηλικία.

Ας τα πάρουμε όμως όλα από την αρχή. Εδώ και καιρό μου συμβαίνουν περίεργα πράγματα. Η σημαντικότερη αίσθηση είναι πως ένας μεγάλος κύκλος στην ζωή μου τελείωσε. Ούτε που θυμάμαι πότε ο κύκλος αυτός είχε αρχίσει. Νομίζω τότε που είμουνα 20 χρονών. Δουλειά, σπουδές, οικογένεια, παιδιά, όνειρα για μια ζωή κάπως.

Για μένα πια, αυτά είναι παρελθόν. Ανήκουν στον κύκλο που έκλεισε. Η δουλειά τελείωσε, οι σπουδές πλέον δεν προσφέρουν τίποτα. Η οικογένεια δεν μου λέει τίποτα. Τα παιδιά μου είναι πια όντα ανεξάρτητες και δεν νοιώθω γι' αυτά σαν πατέρας. Είναι φίλοι, συμπολεμιστές, είναι άτομα που ζουν τον δικό τους πρώτο κύκλο. Με τα γραφόμενά μου δεν βάζω στην μπάντα την αγάπη μου. Απλά κόβω τα δεσμά που με κρατούν δεμένο μαζί τους σ' ένα κύκλο που εάν δεν ξεφύγω τώρα, θα με οδηγήσει με ακρίβεια σ' αυτό που εγώ αποκαλώ «θάνατο». Και το πρόβλημα παιδί μου είναι πως ο δεσμός αυτός δεν μπορεί να λυθεί μόνο από την μια άκρη. Γι' αυτό και ζητάω και εσύ να αφήσεις την άλλη άκρη του σχοινιού και να πεις; «Στο καλό πολεμιστή, καλούς αγώνες». Και να ξέρεις πως αν το κάνεις, οι συναντήσεις μας θα είναι ουσιαστικές, θα είναι γεμάτες ουσία και αγάπη. Γιατί η αγάπη είναι πέρα από κύκλους, πέρα από τα δεσμά, πέρα από όλα. Δεν είναι δεσμός, είναι η γνώση που λέει πως είμαστε ακτίνες από την ίδια πηγή.

Όμως πρόσεξε! Εάν δεν αφήσει κάποιος την άκρη με οικεία βούληση, μην νομίσεις ότι θα αναιρεθεί η πράξη. Η απόφαση έχει

ληφθεί σ' άλλο επίπεδο και οι δυνάμεις απλά περιμένουν τον πρώτο να κάνει την κίνηση. Εάν ο δεύτερος αργήσει ή αρνηθεί, τότε παρεμβαίνουν και η διακοπή γίνεται βίαια. Και δυστυχώς αυτό σημαίνει πόνο.

Εγώ από την μεριά μου, μπήκα συνειδητά στον δεύτερο κύκλο και έχω ξεκινήσει την τελευταία μου προσπάθεια. Έχω ζητήσει – από ποιούς άραγε- να με βοηθήσουν. Τους νοιώθω δίπλα μου και τους ευχαριστώ γι' αυτό.

Σε αποχαιρετώ λοιπόν αγαπητό μου παιδί, και σε καλωσορίζω στην νέα πραγματικότητα που πρέπει να μας καθορίζει. Μην τρομάξεις από την νέα αυτή σχέση. Μακάρι και άλλοι γονείς να μπορούσαν να ξεφύγουν από αυτήν την κατάσταση που δεν είναι τίποτα άλλο από μια ανάποδη κληρονομιά. Κληρονομούν τον κύκλο των παιδιών τους –αρνούνται να ξεκινήσουν τον δεύτερο κύκλο τους με δυστυχώς πολύ αρνητικές για αυτούς επιπτώσεις- και εγκλωβίζονται σε μια διαδικασία που τους αναγκάζει να ξαναζητήσουν πάλι τον πρώτο κύκλο. Τίποτα πιο άσχημο από αυτό! Αν μπορούσα να το παρομοιάσω με κάτι, πάλι θα το ονόμαζα θάνατο. Μην σε τρομάζει η λέξη. Ο Χριστός είχε μιλήσει για τους ζωντανούς νεκρούς. Αυτοί είναι ένα μέρος από αυτούς. Και μην ξεχνάς ότι ο φυσικός θάνατος είναι ο πιο απλός, γιατί εδώ έχουμε το μαρτύριο του Ταντάλου. Η συνεχής επανάληψη του ίδιου κύκλου, είναι το τέλμα που σκοτώνει το Εγώ και που κόβει το χρυσό νήμα που μας ενώνει με τον μέσα μας Θεό.

Εμείς λοιπόν ξεκινάμε την νέα αυτή αρχή. Δεν είναι βέβαια αρχή γιατί την αγάπη την έχουμε ήδη κερδίσει και αποτελεί συστατικό αυτής της σχέσης. Και εάν δεν κάνω λάθος κερδίσαμε και την κατανόηση. Την κατανόηση της σχέσης μας, την κατανόηση της μοναδικότητάς μας, την κατανόηση ότι όταν θα ξανασυναντηθούμε σε κάποια άλλη διάσταση οι ματιέ μας θα ξεκουραστούν η μια στην θωριά της άλλης. Γιατί παιδί μου είμαστε Ψυχοσύντροφοι.

Όμως άσε με να σου πω λίγα πράγματα γι αυτόν τον δεύτερο κύκλο που νοιώθω ότι άρχισα να ζω –όχι σαν πατέρας σε παιδί και επ' ουδενί σαν δάσκαλος σε μαθητή. Θέλω να σου πω λίγα πράγματα σαν φίλος σε φίλο.

Για να καταλάβεις τι θέλω να σου πω, θα σου ζητήσω να σχεδιάσεις κάτι. Σχεδιάσε το σήμα το απείρου. Ξέρεις, το πλαγιαστό οκτάρι. Πάρε τώρα ένα φανταστικό ζουζούνι, ένα σκαραβαίο, και

τοποθέτησέ τον στην μέση από την έξω μεριά. Πες του να ξεκινήσει το ταξίδι του περπατώντας πάνω στο αριστερό ημικύκλιο. Παρατήρησε ότι μόλις τελειώσει αυτό το ημικύκλιο, συνεχίζοντας θα βρεθεί στην εσωτερική μεριά του δεύτερου ημικύκλιου. Η πορεία δηλαδή ενώ ξεκινάει σαν εξωτερική διαδρομή καταλήγει να γίνεται εσωτερική. Αυτή είναι η ζωή. Και πιστεψέ με οι δύο ενωμένοι κύκλοι δεν είναι η ζωή, είναι αυτό τούτο το άπειρο. Μακάριος αυτός που έχει δύο όμορφα κατανεμημένα ημικύκλια. Δυστυχισμένος αυτός που το δεύτερο είναι μικρό ή και μηδενικό γιατί είναι υποχρεωμένος –μην ρωτάς από ποιόν- να περάσει και τον δεύτερο. Σ' αυτόν όταν θα έρθει ο θάνατος δεν θα βρει τίποτα!

Όπως και να 'χει ο δεύτερος κύκλος είναι μια επανάληψη των δομών του πρώτου. Υπάρχει γέννηση, υπάρχει πίστειπέ με παιδεία, υπάρχουν σχέσεις, υπάρχει πορεία. Όλα αυτά κάτω από την έννοια του «εσωτερικού». Δηλαδή; Ο άνθρωπος έχει πάρει όλες τις αναγκαίες εμπειρίες από την εξωτερική πορεία στο άπειρο και πλέον αρχίζει την μερυσίωση τους στην εσωτερική πορεία. Τα κρυφά νοήματα τώρα παρουσιάζονται ή μάλλον τώρα αποκαλύπτονται. Ο λόγος είναι ότι πια δεν υπάρχει μόνο η γενική εικόνα αλλά και όλα τα κομμάτια που συνθέτουν το νέο puzzle. Η εικόνα είναι υπέροχη, υπάρχει γαλήνη –πρέπει να υπάρχει γαλήνη-, υπάρχει αγάπη για το σύμπαν –πρέπει να υπάρχει αγάπη για το σύμπαν-, δεν υπάρχουν εχθροί ή φίλοι –δεν πρέπει να υπάρχουν- αφού είναι πια δεδομένη η κοινή μας καταγωγή.

Σε αυτόν τον μαγικό κόσμο παιδί μου πλέον έχω αρχίσει να περπατάω βήμα-βήμα, με δυσκολία δεν λέω, όμως αυτό διάλεξα και εκεί πορεύομαι.

Συγχώρεσέ μας όλους τις γενιάς μας εάν έχοντας μπει σε' αυτήν την διαδικασία φαίνεται ότι αλλάξαμε την πορεία και ότι αυτά που σας λέγαμε ήταν διαφορετικά από αυτά που τώρα σας λέμε βιώνοντας την νέα πραγματικότητα. Δεν ξέραμε και τώρα που ίσως μάθαμε θα ήταν αμαρτία να σιωπήσουμε ξανά. Εγώ δεν μπορώ.

Με πήρε όμως η νύχτα και όπως διαπίστωσα έχω μια διάθεση να επαναλαμβάνομαι. Πρέπει λοιπόν να σταματήσω. Καλό σου βράδυ και να ξέρεις πως η αγάπη –όποια και εάν είναι η εξωτερική μορφή της- είναι αληθινή.

Κατάγομαι απ' τ' αστέρια!

Πολλές φορές λέμε με σχετική ευκολία «κατάγομαι απ' τα αστέρια και εκεί νοιώθω το σπίτι μου». Τί όμως σημαίνει αυτό; Πόσο αναγκαίο είναι να γνωρίζουμε την καταγωγή μας ώστε να μπορούμε να ζούμε μια πιο ολοκληρωμένη ζωή; Η προσωπική μου άποψη γι' αυτού του τύπου τα ερωτήματα είναι θετική. Πρέπει δηλαδή πράγματι και να ξέρουμε τι σημαίνει αυτό που αισθανόμαστε και να σκεφτούμε ένα σχέδιο που να βάζει τα πράγματα σε κάποια τάξη. Δεν είναι κακό ν' αλλάξουμε το πλάνο αυτό αν στην διάρκεια της ζωής μας αλλάξουν τα δεδομένα. Τουναντίον η αναθεώρηση του αρχικού δικού μας πλάνου είναι η μόνη αναγκαία συνθήκη ώστε να μείνουμε στο παιχνίδι της ζωής ζωντανοί μέχρι το τέλος και ζωντανοί να πορευτούμε στο επέκεινα.

Το τελευταίο πάντως που χρειάζεται να κάνουμε είναι να μπούμε σε μια ατέρμονα συζήτηση προσπαθώντας να δικαιολογήσουμε τα αδικαιολόγητα. Στην πορεία αυτού του ημερολογίου θα αναφερθούμε σε θέσεις που λίγο ή πολύ είναι πια καθιερωμένες στην ανθρώπινη κοινωνία αλλά δεν μπορώ ν' αποδεχθώ ότι στο σύνολό τους έχουν ξεκάθαρη άποψη. Ωραιές όλες οι χριστιανικές θρησκείες αλλά ο Αδάμ και η Εύα δεν αρκούν για να θεωρήσω ότι η καταγωγή μου σαν άνθρωπος βρισκόταν κάποια στιγμή στα χέρια τους. Η απάντηση της εξωγήινης καταγωγής είναι ακόμα πιο αστεία γιατί το ερώτημα που και ένα παιδί θα έκανε θα ήταν «και εκεί πώς»;

Το να μετατοπίζουμε πάλι την καταγωγή μας σε μια άλλη διάσταση, πιο υψηλή, πιο κοντά στον Θεό, πάλι εμένα δεν με ικανοποιεί. Νοιώθω σαν κάποιος να έχει βάλει ψηλά στην βιβλιοθήκη το βιβλίο της καταγωγής μόνο και μόνο για να μην το φτάνω.

Και το βασικότερο πρόβλημα που προσωπικά αντιμετωπίζω είναι ότι δεν κατανοώ την πολλαπλότητα των διαστάσεων. Δεν καταλαβαίνω την λειτουργία ενός κόσμου δύο διαστάσεων παρά μόνο σαν θεωρία ή σαν μαθηματική απόδειξη προκειμένου να αποδεχθούμε μια άλλη πολύ πιο δύσκολη προσέγγιση στα δρώμενα. Ακόμα πιο δύσκολα ένα κόσμο μιας διάστασης. Αν πάλι ανέβω προς τα επάνω, εκεί τα πράγματα γίνονται τραγικά ακατανόητα. Όταν πάλι ρωτάω κάποιους άλλους να μου περιγράψουν αυτές τις διαστάσεις, χρησιμοποιούν το μοντέλο μιας πολυκατοικίας. Στο

ρετιρέ μένουν οι πλούσιοι και στο ισόγειο οι φτωχοί.

Θα μου πει κάποιος «Κάπως δεν πρέπει να περιγράψουμε την Θεότητα»; Ρωτάω με αφέλεια, «Αν βάλουμε τον Θεό κάτοικο κάποιας διάστασης, αυτό δεν είναι περιορισμός; Αυτόματα δεν βάζουμε την πιθανότητα ύπαρξης μιας άλλης παραπάνω διάστασης που έχει σαν αποτέλεσμα να ανατρέπεται η Θεότητα του ίδιου του Θεού»;

Η έννοια του Θεού, τουλάχιστον για μένα, δεν έχει να κάνει ούτε με τα Ολύμπια Όντα ούτε με οποιοσδήποτε άλλες συμπαντικές δυνάμεις που κατοικοεδρεύουν στο αιθερικό πεδίο οποιουδήποτε διαστρικού συστήματος. Ο Θεός ή η Θεότητα καλύτερα, αποτελούν το Απόλυτο Εν ή καλύτερα ακόμα το Απόλυτο Μη-Εν αφού και αυτό ακόμα το Εν οφείλει να βρίσκεται κάπου. [Και για να μην μείνει μετέωρο σαν θέση, το Εν αυτό στο οποίο αναφέρομαι είναι εσωτερική κατάσταση του Απολύτου Μη-Ενός]. Το Μη-Εν λοιπόν είναι η ύψιστη φιλοσοφική θέση της αρχής, το σημείο από όπου εγώ τουλάχιστον μπορώ να αρχίσω να συζητώ τα της καταγωγής του σύμπαντος και του ανθρώπου σαν μέρος αναπόσπαστο αυτής της ενότητας.

Και εδώ είναι που μπαίνει σαν προσέγγιση το παραμύθι, η μυθοπλασία, γιατί απλούστατα τα πιθανά πρώτα βήματα της Δημιουργίας μόνο σαν παραμύθι μπορούμε να τα προσεγγίσουμε. Δυστυχώς εδώ βρίσκεται μαζί με το τυρί και η φάκα. Αντί να μείνουμε σε μια πρώτη προσέγγιση και να αρνηθούμε τις πολλές λεπτομέρειες, αποδεχόμαστε μια πλήρη παραμυθένια ανάλυση ικανή να δώσει απαντήσεις ακόμα και για τα κακά κείμενα της προσωπικής μας ζωής.

Θέλουμε ένα παραμύθι για να το αποστηθίσουμε και όταν μιλάμε με τους άλλους να αναφέρουμε αποσπάσματα σαν απόλυτες αλήθειες. Μα η ουσία του παραμυθιού είναι ακριβώς το ομιχλώδες περιβάλλον του, δεν είναι η ξεκάθαρη θέση του. Το νόημα του παραμυθιού είναι αυτό που μας ενδιαφέρει και όχι οι λεπτομέρειές του. Η Χιονάτη δεν είναι το κοριτσάκι που το έδιωξε η κακιά μητριά. Κάτι άλλο κρύβεται πίσω από το παραμύθι κι' αυτό είναι που πρέπει πάντα ν' αποζητούμε.

Τί μας λέει λοιπόν το παραμύθι της αρχής; Μας λέει πως σε ένα

άλλο επίπεδο ύπαρξης, οι πρωτότοκοι ανέλαβαν να βάλουν τάξη σε αυτό που θα ονομάζαμε επίπεδο Ουσίας. Το όνομα αυτού του άλλου επιπέδου είναι αυτό της Υπερουσίας, του επιπέδου που αφενός σαν ιδέα υπέρκειται αυτού της Ουσίας αλλά που αφ' ετέρου την περιλαμβάνει σαν μέρος του. Η δημιουργία όπως την γνωρίζουμε είναι απλά ένα μέρος του επιπέδου της Ουσίας. Η ουσία είναι κατά κάποιο τρόπο το Χάος του Ησίοδου για να χρησιμοποιήσω την πιο γνωστή θέση. Και τι έκαναν οι Πρωτότοκοι; Φύτεψαν στην Ουσία την Νομοτέλεια, τους Νόμους. Τίποτα άλλο.

Το ουσιαστικό επίπεδο έτσι αναγκάστηκε ν' αρχίσει να λειτουργεί αποδεχόμενο τους Νόμους του Υπερουσιαστικού επιπέδου μετατρέποντάς τους σε Ουσιαστικούς Νόμους και βάζοντας σ' εφαρμογή τις διαδικασίες που θα επέτρεπαν σταδιακά την πραγματοποίηση του έργου των Πρωτοτόκων. Ο στόχος είναι ένας και μοναδικός, να λειτουργεί το επίπεδο αυτό με την Υπερουσιαστική νομοτέλεια ώστε κάποτε να καθρεφτίζει με τον πιο απόλυτο τρόπο το επίπεδο της Αρχής.

Όλα τα άλλα είναι αποτέλεσμα αυτής της μοναδικής πράξης της δημιουργίας. Ένα μικρό παράδειγμα είναι ο Νόμος της Βαρύτητας. Αυτός είναι που επίδρασε ώστε να σχηματιστούν τα ουράνια σώματα απ' τα πρωτογενή αέρια ή απ' τα πρώτα στοιχεία. Από εκεί και πέρα πάλι αυτός ο νόμος είναι που πρωτοστατεί στην δημιουργία του κόσμου όπως τον γνωρίζουμε, των ορυκτών και των φυτών, ακόμα και των ζώων.

Η δημιουργία δεν είναι ένα πείραμα που κάποιος έβαλε σε εφαρμογή αφού στο εργαστήριό του δοκίμασε την ορθότητά του. Τα πειράματα καταλήγουν σ' ένα πρωτότυπο απ' το οποίο ξεκινάει η παραγωγή αντιτύπων. Δεν είναι το ίδιο με την δημιουργία. Η δημιουργία είναι μια σύλληψη που αφέθηκε από μόνη της να προχωρήσει δημιουργώντας απευθείας την πολλαπλότητα των αποτελεσμάτων. Οι διαδικασίες που θεσπίστηκαν στην συνέχεια, είναι εσωτερικές υποθέσεις της νομοτέλειας της πρώτης Ιδέας.

Αυτό που επιδίωκαν οι πρωτότοκοι ήταν να φτάσουν οι νόμοι και οι διαδικασίες που απορρέουν απ' αυτούς σ' ένα τέτοιο επίπεδο ανάπτυξης, ώστε η συνείδηση που μ' αυτό τον τρόπο θα γεννιόταν, να είναι ικανή να δεχθεί την Υπερουσιαστική Δύναμη σαν μια επιπλέον λειτουργία. Όταν αυτό γίνεται, όπου και αν γίνεται και

με όποια μορφή και αν γίνεται, δημιουργείται ένα κατασκεύασμα που παίρνει το όνομα ΑΝΘΡΩΠΟΣ. Σαν κατασκεύασμα είναι προϊόν της Ουσίας που απλά έχει την δυνατότητα να συλλάβει την Υπερουσιαστική αλήθεια. Στην γλώσσα της μεταφυσικής λέμε ότι το πλάσμα αυτό κρύβει μέσα του τον Θείο Σπινθήρα. Είναι το τελειότερο δημιούργημα των Νόμων της Ουσίας και είναι αυτό που θα φέρει σταδιακά την εφαρμογή της πλήρους νομοτέλειας στο Ουσιαστικό Επίπεδο.

Ένα γράμμα περί ανέμων και υδάτων

Αγαπητό μου παιδί,

Χτες με έπιασαν οι νοσταλγίες μου και αποφάσισα να σου στείλω αυτό το γράμμα, ώστε για τα επόμενα 10 λεπτά να συμπορευτούμε στις σκέψεις μου.

Θυμάσαι τότε που ήρθα στο μαιευτήριο να σε δω μόλις γεννήθηκες; Μα τι σου λέω! Δεν μπορείς να θυμάσαι εκείνα τα χρόνια. Τα χρόνια εκείνα ενώ ήσουν εσύ, είναι σαν μην ήσουν. Ναι, νομίζω πως με σιγουριά μπορώ να πω ότι το ίδιο πρόσωπο που κράταγα στα χέρια μου, που αγκάλιαζα με τρυφερότητα, είσαι εσύ, ανεξάρτητα εάν δεν τα θυμάσαι γιατί απλούστατα η μνήμη σου δεν είσαι εσύ. Εσύ είσαι κάτι άλλο. Και βέβαια δεν είσαι τα κύτταρά σου γιατί από εκείνον τον καιρό όλα σου τα κύτταρα έχουν φύγει, για να μην πω και τα κύτταρα του εγκεφάλου σου που και αυτά έχουν αλλάξει.

Τρομάζω με τις σκέψεις που διατυπώνω! Ξέρω ότι είσαι το παιδί μου αλλά αυτό που βλέπω απέναντί μου όταν είμαστε μαζί ή όταν σε σκέφτομαι δεν έχει καμία συνέχεια. Οι μνήμες του, τα κύτταρά του και πολλά από τα αισθήματά του δεν υπάρχουν πουθενά. Είναι τελικά σαν ο άνθρωπος να είναι ένα σύνολο ανοιχτής αρχιτεκτονικής που συνέχεια διαρρέει και που άλλα στοιχεία έρχονται να το συμπληρώνουν.

Υπάρχει άραγε μόνο στο τώρα με μια μικρή διάσταση στο άμεσο παρελθόν και στο άμεσο μέλλον;

Από την νοσταλγία το έριξα στην φιλοσοφία, και θυμήθηκα την χαριτωμένη ιστορία με τους δύο σοφούς που ο ένας έλεγε πάντα αλήθεια και ο άλλος πάντα ψέματα και έπρεπε με μια ερώτηση να

βρεις ποιός είναι ποιός. Αν ρώταγες τον Ψεύτη Σοφό εάν σου λέει την αλήθεια θα σου έλεγε «Ναι», αλλά το ίδιο θα σου έλεγε και ο άλλος. Η λύση είναι στην ερώτηση. Πρέπει πάντα να ρωτάμε τον κατάλληλο άνθρωπο με την κατάλληλη ερώτηση. Αλλιώς οι απαντήσεις δεν έχουν νόημα.

Τί λέγαμε; Ότι εσύ δεν είσαι ΕΣΥ αλλά κάτι άλλο. Και μην μου πεις ότι είσαι τα όργανά σου γιατί πλέον μέχρι και καρδιές αλλάζουν οι άνθρωποι.

Εγώ, καλώς ή κακώς, δεν πιστεύω ότι ο άνθρωπος πρέπει να ταυτίζεται με το σώμα του όπως και με οποιαδήποτε άλλη λειτουργία του. Είμαστε κάτι παραπάνω από αυτό. Το τί βέβαια, είναι ρευστό. Αλλά δυστυχώς στην προσπάθεια του να καταλάβουμε τι είμαστε, προσεγγίζουμε το θέμα μέσα από αρνήσεις. Λέμε τι δεν είμαστε και όχι τι είμαστε. Ο λόγος είναι απλός. Αυτή είναι η εύκολη λύση. Και βέβαια ρωτάμε πάντα τις λάθος ερωτήσεις στους λάθος ανθρώπους.

Κοιτάμε το σύμπαν και παραδεχόμαστε ότι είμαστε ένα κομμάτι του. Κι όμως το σύμπαν δεν έχει ούτε αρχή ούτε τέλος. Γιατί εμείς θέλουμε στον εαυτό μας να βάλουμε αρχή και τέλος; Η συνειδητότητά μας κάθε τόσο αλλάζει. Γιατί να μην έχουμε το σύνολο της συνειδητότητας σαν προίκα και να την προσδιορίζουμε μόνο στο τώρα;

Λέμε «Πονάει το κεφάλι μου, πονάει το χέρι μου». Λέμε «Έκανα μια σκέψη». Ποιός είναι αυτός που κάνει σκέψεις, που έχει δικά του χέρια, πόδια, καρδιά, εγκέφαλο και άλλα; Εγώ! Ποιός είναι ακριβώς αυτός που δηλώνει «Εγώ»;

Χθες βράδυ ονειρεύτηκα ότι κράταγα στα χέρια μου ένα γυάλινο βαζάκι σε σχήμα λωτού που είχε μέσα του ένα μικρό τριανταφυλλάκι και το έδωσα σε μια κοπέλα. Την πήρα σήμερα τηλέφωνο και μου είπε ότι εδώ και δύο μήνες παρακολουθεί ένα βουδιστικό κύκλο. Τί στο καλό έγινε; Πώς έγινε; Πόσες λειτουργίες μας δεν ξέρουμε; Δεν είναι και αυτές δικές μας;

Εδώ και χρόνια ένα μέλος της οικογένειάς μου είδε στον ύπνο του την πεθαμένη –πρόσφατα τότε- πεθερά μου, η οποία της είπε να διαβιβάσει στην γυναίκα μου το εξής: «Πες στην γυναίκα σου ότι η ανάληψη έγινε». Αυτές τις ημέρες σε βιβλίο ενός διορατικού

που διάβαζα αναφερόταν στον όρο «ανάληψη». Το συμπέρασμά μου πάλι έχει ένα «δεν» μέσα του. Δεν ξέρω τι γίνεται! Όμως σαν λογικό πλάσμα οφείλω στο σύνολο που χαρακτηρίζει τον άνθρωπο να προσθέσω και πάρα πολλές άγνωστες ιδιότητες και δυνατότητες.

Παρόλα αυτά, εγώ ο τρισεπίστοτος, θα επιλέγω αυτά που μου αρέσουν. Τι σημασία έχει εάν ο Σωκράτηςμίλαγε για το δαιμόνιο; Δεν το καταλαβαίνω, άρα το απορρίπτω. Όσα καταλαβαίνω είναι σοφά, τα άλλα είναι ανοησίες. Το ίδιο και οι αναφορές του Ομήρου, του Γιούνγκ, του Βούδα και άλλων που για εμένα συνδυάζουν την σοφία και τον παραλογισμό στα λεγόμενά τους.

Πάντως υπάρχουν πολλές στιγμές που αναζητώ τον χαμένο κρίκο μεταξύ του αέναου και άναρχου σύμπαντος με εμένα. Υπάρχει, το ξέρω και προσπαθώ να τον κάνω απτό. Το κακό είναι πως έχω ταυτιστεί με την κατώτερη λογική μου που βέβαια για λόγους επιβίωσης έχει αποκόψει ότι δεν είναι απόλυτα λογικό. Δεν επιβάλλει λογική στην λειτουργία της αναπνοής γιατί τότε δεν θα υπήρχαμε. Ούτε στην κυκλοφορία του αίματος. Και βέβαια σε πολλά άλλα. Ο οδηγός της ανθρώπινης μηχανής δεν είναι ούτε η λογική ούτε ο εγκέφαλος. Κάποιο φάντασμα τριγυρνάει μέσα μας και κρατάει την μηχανή σε λειτουργία. Και καλά κάνει.

Πριν κλείσω να σου πω και ένα χαριτωμένο. Ο ανιψιός μου ήθελε να αλλάξει κομπιούτερ. Όταν έκανε την αλλαγή, τον ρώτησα γιατί περνάει στο καινούργιο και όλες τις πληροφορίες που είχε αποθηκευμένες στο παλιό. Γυρνάει τότε και μου λέει: «Αυτά είναι το κομπιούτερ μου. Το Hardware είναι απλά ένα μάτσο σίδερα».

Σε κούρασα και πρέπει να κλείσω. Είμαι βέβαιος ότι έχεις μια ερώτηση που δεν στην απάντησα. Θέλω να μου κάνεις μια χάρη. Υπόβαλλέ την με ειλικρίνεια και σαφήνεια στον εαυτό σου. Κάποιο βράδυ στις επόμενες νύχτες, στον ύπνο σου, θα δεις ένα όνειρο. Την ονειροπαγίδα την έχω ήδη στήσει. Κατέγραφέ το και έλα να το συζητήσουμε.

Καλό σου βράδυ,

Η καταγωγή μας

Ο άνθρωπος λοιπόν αποτελεί το επιστέγασμα της δημιουργίας. Με πολύ παραστατικό τρόπο τα ιερά κείμενα λένε ότι ο Θεός πήρε πηλό και έπλασε τον άνθρωπο. Η άργιλος, η πρώτη ύλη δηλαδή του ανθρώπου, αποτελεί το μέρος εκείνου του Κοσμικού Όντος που έχει να κάνει με την Ουσία, με τον Ουσιαστικό Κύκλο. Το σύνολο της πορείας του από εκείνη την στιγμή μέχρι το φύσημα της Θείας Ανάσας, έχει να κάνει με τον συγκεκριμένο τόπο της καταγωγής. Στον δικό μας πλανήτη η βάση είναι αργιλική. Σ' άλλους πλανήτες η βάση μπορεί να είναι διάφορη και επομένως η μορφή του όντος να είναι εντελώς διαφορετική. Με λίγα λόγια η μορφή της ζωής είναι γέννημα θρέμμα του κάθε πλανήτη. Στον τεράστιο αριθμό πλανητών που υπάρχουν στο ατελείωτο σύμπαν είναι βέβαιο ότι θα υπάρχουν μορφές παρόμοιες ή και ίδιες. Είναι όμως βέβαιο ότι θα υπάρχουν και μορφές εντελώς διαφορετικές απ' αυτές που μπορούμε να φανταστούμε.

Η πορεία της εξέλιξης ξεκινάει με αυτόν τον τρόπο και ακολουθεί την δική της πορεία μέσα στο διάβα του χρόνου. Κάποια στιγμή, η μορφή ολοκληρώνεται σε τέτοιο βαθμό ώστε να είναι έτοιμη για το δεύτερο εξελικτικό βήμα, την υποδοχή της ανάσας από το Θείο επίπεδο. Η ανάσα αυτή είναι που χαρακτηρίζει την ατομική ζωή και της δίνει την εσωτερική γνώση της πηγής των Πάντων. Η ατομική αυτή ζωή δεν έχει άλλο στόχο παρά να βοηθάει τα όντα να πορεύονται πάνω σε μια εξελικτική πορεία, σε μια πορεία που θα αναδείξει ακριβώς αυτήν την ατομικότητα και θα την εξελίξει σε τέτοιο βαθμό ώστε η εσωτερική γνώση να αποκτήσει έρεισμα και να διεκδικήσει την θέση της στο πάνθεο της δημιουργίας.

Η τελευταία αυτή φάση είναι χαρακτηριστικό γνώρισμα της συνθήκης άνθρωπος.

Η ύπαρξη της ανάσας αυτής είναι που ενεργοποιεί στις κοσμικές μορφές τις δυνατότητες του να σκέφτονται, να αισθάνονται και να υπάρχουν σαν σώματα. Αυτά δηλαδή που αναφερόμαστε όταν λέμε πνεύμα, ψυχή και ύλη είναι καθαρά προϊόντα του Ουσιαστικού Επιπέδου και δεν αποτελούν μέρη της Υπερουσιαστικής φύσης. Είναι αρχές της Ουσίας.

Και επειδή οι αρχές από μόνες τους δεν μπορούν παρά να αλληλοεπιδράσουν, δημιουργούνται και άλλες τρεις ενδιάμεσες κα-

ταστάσεις. Το πνεύμα με την ψυχή δημιουργούν την Νοητική Κατάσταση του Όντος. Η ψυχή με την ύλη την Αισθητική Κατάσταση και το πνεύμα με την ύλη την Αιθερική Κατάσταση. Όταν λέμε κατάσταση εννοούμε ένα τρόπο δράσης διαφορετικό που προέρχεται από την συν-λειτουργία δύο αρχών. Σ' αυτό το σύνολο αρχών και καταστάσεων είναι που έρχεται μια νέα κατάσταση από το Ουράνιο Κύκλο, ο γνωστός σαν θείος σπινθήρας, να προβληθεί. Η κατάσταση αυτή είναι το Υπερουσιαστικό Εγώ του Κοσμικού Όντος. Ο άνθρωπος έγινε επταδικός και από την στιγμή αυτή αρχίζει η πορεία επιστροφής της υπερουσιαστικής ακτίνας στην πηγή της.

Το κοσμικό ον που θα ταυτίσει την προσωπικότητά του με την ακτίνα αυτή, θα ζήσει αιώνια γιατί η Υπερουσιαστική Προσωπικότητα, το Υπερουσιαστικό Εγώ, αποτελεί Κατάσταση της Υπερουσίας. Όταν τα ουσιαστικά ερείσματα πάψουν να λειτουργούν σαν σύνολο, η κατώτερη προσωπικότητά τους θα σβήσει. Χώμα στο χώμα, ψυχή στην ψυχή.

Η γνωστή σε όλους μας «Πτώση» πού τοποθετείται σ' αυτό το σκεπτικό;

Θα έλεγα ότι υπάρχουν δύο πράξεις δημιουργίας, η κάθε μία της οποίας θα δικαιολογούσε αυτόν τον τίτλο. Η πρώτη πράξη είναι αυτή κατά την οποία απ' τον Απόλυτο Θεό γεννήθηκε η Υπερουσία και η Ουσία. Σε πολλές μυητικές σχολές ονομάζεται «Πνευματική Δημιουργία». Η δεύτερη πράξη είναι αυτή που η Υπερουσία μπαίνει σαν λειτουργία στην Ουσία και την αναγκάζει να ξεκινήσει την λειτουργία των νόμων. Αυτή η πράξη έχει με την σειρά της δύο φάσεις, την δημιουργία του πνεύματος, της ψυχής και της ύλης και την δεύτερη φάση που είναι η γέννηση της συνθήκης άνθρωπος. Το σύνολο της δεύτερης πράξης ας το ονομάσουμε «Κοσμογονία» και είναι αυτή που τα ιερά κείμενα με τον ένα ή άλλο τρόπο αναφέρουν σαν Πτώση.

Υπάρχει όμως πίσω από όλο το σχέδιο της δημιουργίας ένα τεράστιο «γιατί». Γιατί αυτή η πράξη ξεκίνησε και πού οδηγεί;

Πρέπει να καταλάβουμε ότι απ' το σύνολο του κύκλου που περιγράψαμε με πολύ απλοϊκό τρόπο, μόνο ένα τομέα μπορούμε μ' αυτόν τον τρόπο να κατανοήσουμε. Υπάρχει ένα ατελείωτο σύμπαν, υπάρχει ένας απροσδιόριστος αριθμός ουρανίων σωμάτων, υπάρχει έμβια ζωή και υπάρχει και ένα δημιούργημα, η συνθήκη

άνθρωπος ή αλλιώς ένα Κοσμικό Ον. Υπάρχει δηλαδή ο Κόσμος και το Κοσμικό Ον. Αυτά είναι τα μόνα πάνω στα οποία μπορούμε να στηριχθούμε και να βγάλουμε τα συμπεράσματά μας. Κι' επειδή δεν χρειάζεται να ανακαλύψουμε τον τροχό από την αρχή, αποδεχόμαστε κάποιες φιλοσοφικές ή μεταφυσικές αρχές που δείχνουν να μας ικανοποιούν. Τι ικανοποιούν; Μια εσωτερική γνώση που δεν πρέπει να είναι άλλη απ' την γνώση που κουβαλάει ο θεϊκός σπινθήρας που κοιμάται βαθιά στο είναι μας τον ύπνο του δικαίου.

Αν σας έλεγα ότι γνωρίζω το «γιατί» θα έπρεπε χωρίς δεύτερη κουβέντα να με χαρακτηρίσετε υπερβολικά αφελή. Το «γιατί» μπορεί μόνο να συλληφθεί σαν ιδέα και με κάποιο τρόπο να προσπαθήσει κάποιος να το βάλει σ' ανθρώπινες έννοιες ή και λέξεις. Η σύλληψη δεν είναι βέβαια άμοιρη λαθών. Πολλοί λένε ότι έχουν συλλάβει αυτή την πρώτη ιδέα αλλά αυτό δεν είναι αρκετό. Πρέπει η ιδέα αυτή να ικανοποιεί και να ερμηνεύει το λιγότερο τα ανθρώπινα δρώμενα. Και αυτό είναι το μόνο μέτρο που μπορεί να μας πείσει για το ποσοστό ορθότητας της ιδέας. Δυστυχώς, η αποδοχή έρχεται στο τέλος και όχι στην αρχή. Αυτό σε πολλές περιπτώσεις μπορεί να καταστεί μοιραίο.

Ο άνθρωπος λοιπόν αναζητάει τον κώδικα ζωής που με πολύ απλά λόγια θα ονομάζαμε «βαθμό συνείδησης».

Άγγελοι, Δαίμονες, Άνθρωποι – Τα τρία κακά του Σύμπαντος

Μέρες που είναι είπα ν' ασχοληθώ με κάτι που να έχει κάποια σχέση μ' αυτές. Είναι βέβαιο πάντως ότι ο ίδιος ο τίτλος που επέλεξα αδικεί τα δυο από τα τρία όντα που αναφέρει, και όπως καλά καταλάβετε αυτοί που αδικούνται είναι οι άγγελοι και οι δαίμονες.

Οι σκέψεις που παραθέτω δεν οφείλονται σε κάποια ενορατική εικόνα μια που τουλάχιστον μέχρι στιγμής δεν έχω δει ούτε άγγελο, ούτε δαίμονα. Αν και με σχετική σιγουριά θα έλεγα ότι και το πλήθος των ανθρώπων που κυκλοφορεί δεν είναι ακριβές αντί-

γραφο του πρότυπου ανθρώπινου όντος.

Οι αρχαίοι μας πρόγονοι βέβαια γενικά χρησιμοποιούσαν τον όρο «δαίμων» τόσο για τους αγγέλους όσο και για τους καθαυτό δαίμονες. Ποιόν αιώνα τώρα χάθηκε ο όρος και άλλαξε σημασία, το αφήνω στην κρίση σας.

Αλλά ας ξεκινήσω απ' τους αγγέλους. Ψηλοί, ωραίοι, κατηγοριοποιημένοι με βάση τα προσόντα τους και κυρίως φτερωτοί. Κάποιος ιδιαίτερος λόγος; Ο Μιχαήλ για παράδειγμα, σπαθί και αγκυριάδα πολεμιστή του μεσαιώνα. Ποιος ο λόγος; Δηλαδή αν κάποιος από σας τον δει ξαφνικά μπροστά του θα μείνει στο σπαθί για να τρομάξει ή στα φτερά του; Και μόνο που μια τεράστια φιγούρα θα υλοποιηθεί μπροστά του από το πουθενά, θα είναι αρκετή για να λιποθυμήσει και να είναι σίγουρος στην συνέχεια πως ότι είδε ήταν προϊόν της φαντασίας του. Τώρα αν τύχει και ο αρχάγγελος του μιλήσει, τέλος, πάμε για καθαρά ρούχα.

Να ξεκαθαρίσω ότι το ίδιο θα συμβεί αν ο οποιοσδήποτε δει μπροστά του, είτε έναν δαίμονα είτε και έναν εξωγήινο.

Ξεκαθαρίζω για να μην θεωρηθεί ότι αστειεύομαι. Άλλο άγγελος και δαίμονας και άλλο εξωγήινος.

Τι είναι όμως ένας άγγελος; Αν προς στιγμήν ξεχάσουμε τα θρησκευτικά κατεβατά και μείνουμε μόνο στην ουσία του θέματος, θα λέγαμε πως ένας άγγελος είναι μια δύναμη της δημιουργίας, ένας μαγνητικός κραδασμός που «βλέπει» προς το μέρος του θεού, ό,τι και να σημαίνει αυτή η λέξη. Πιο απλά, είναι η δύναμη που εκπροσωπεί την παγκόσμια τάξη και κατ' επέκταση και την ιδέα της ζωής.

Έρχεται αρωγός μας όταν τον καλούμε; Δεν ξέρω. Έχω αγαπητούς φίλους που διατείνονται ότι έρχεται. Ποτέ όμως δεν μου εξήγησαν το γιατί. Προσωπικά πιστεύω πως ο άνθρωπος θέλει να έχει κάποια βοήθεια ακόμα και όταν δεν την αξίζει και έχει επινοήσει αυτήν την προσέγγιση. Δεν είναι δυνατόν να λέει κάποιος «επικαλέστηκα τον άγγελό μου να μου βρει θέση πάρκινγκ και ω του θαύματος, βρήκα!»

Πότε ένας άγγελος θα παρέμβει στην ζωή μας; Αν ο άγγελος είναι όντως μια δύναμη τάξης στην δημιουργία, τότε μόλις η ζωή μας μπει σ' αυτήν την τάξη, πολύ πιθανόν να έλξει επαγωγικά την ομόλογη αγγελική δύναμη και να δυναμώσει ακόμα περισσότερο η

παρούσα μας θέση. Μέχρι εκεί αν και υπάρχει και η περίπτωση οι δυνάμεις της τάξης να δουλεύουν συνέχεια δίπλα μας, μέσα μας και όπου αλλού βάλει ο νους σας.

Ένας τέτοιος όμως άγγελος δεν είναι κακό του σύμπαντος αφού αποτελεί συστατικό του στοιχείο. Το κακό είναι η αντίληψη του ανθρώπου γι' αυτόν και η συσσωρευμένη ενέργεια που ο άνθρωπος δημιουργεί για μια ψευδή οντότητα που μορφοποιεί τελικά ένα μαγνητικό διαστρεβλωμένο αποτύπωμα μέσα στον συναισθηματικό κόσμο της ανθρωπότητας. Αποτέλεσμα; Ο αρνητικός αυτός μαγνητισμός, απομυζάει ενέργεια απ' το ανθρώπινο γένος δημιουργώντας περισσότερα προβλήματα από αυτά που οι αγγελοκρουσμένοι πιστεύουν ότι λύνουν.

Μια από τα ίδια και οι δαίμονες. Οι δαίμονες κοιτάνε προς την άλλη κατεύθυνση. Οι κακόμοιρες δυνάμεις αναρχίας του σύμπαντος, έχουν γίνει για τον άνθρωπο οι καταστροφείς της ευτυχίας του. Τόσο πολύ έχουν διαστρεβλώσει ακόμα κι αυτόν τον μεταμορφωτικό συμπαντικό παράγοντα. Πάλι από τον άνθρωπο γίνονται μαγνητικές συσσωρεύσεις στον συναισθηματικό κόσμο της ανθρωπότητας, πάλι χάσιμο ενέργειας.

Και το χειρότερο, τους έχουμε βάλει και να τσακώνονται μεταξύ τους. Δεν πιστεύω να φαντάζεται κανένας ότι η πάλη αυτή γίνεται σε κάποιον απομακρυσμένο γαλαξία προκειμένου να επικρατήσουν οι μεν επί των δε σε κάποιον διάπυρο πλανήτη; Προφανώς για τον άνθρωπο θα πρέπει να παλεύουν, αν, και όταν παλεύουν.

Μέρες λοιπόν που είναι, ας τους αφήσουμε στην ησυχία τους και ας αναζητήσουμε μέσα μας την αρμονία της τάξης και την αναγέννηση που δίνει η μεταμόρφωση. Ο άνθρωπος είναι το εργαλείο που χειρίζεται την τάξη και την αρμονία μια που αυτός είναι που αποτελεί τον νου της δημιουργίας.

Τάξης, αναρχία, νους. Ο επικίνδυνος είναι ο τρίτος, πιστέψτε με!

Άντε μια... μετενσάρκωση (χωρίς απαιτήσεις)!

Είσαστε σίγουροι ότι διαλέξατε την σωστή λέξη; Μετενσάρκωση θέλατε να πείτε ή μήπως Μετεμψύχωση; Μήπως Ενσάρκωση ή μήπως κάτι άλλο; Σας ρωτάω γιατί προσωπικά πιστεύω πως όλα αυτά είναι ένας αχταρμάς –δεν ξέρω την ρίζα της λέξης, αλλά πολύ μου αρέσει-, που δεν ξέρω ποιος ή πότε τα έχει μπλέξει σ' έναν γόρδιο δεσμό.

Δεν υπονοώ πως πίσω από το μπλέξιμο κρύβεται ο όποιος Θεός. Η Θεία Δύναμη, γιατί κάτι τέτοιο πρέπει να υπονοούμε όταν μιλάμε για Θεό, δεν είναι κάποιο πρόσωπο με πάθη άρα καλά θα κάναμε να μην τον μπλέκουμε με τις δικές μας συναισθηματικές αστάθειες.

Εμείς τα κάναμε σούπα. Όμως τι ακριβώς θέλουμε να πούμε;

Αν θέλουμε να πούμε ότι έχουμε μια ψυχή που μόλις τελειώσει μ' αυτό που κάνει τώρα, θα κάνει ένα διάλλειμα και θα γυρίσει σ' ένα άλλο σώμα, τότε μιλάμε για Μετεμψύχωση. Αν πάλι αναφερόμαστε στο ότι υπάρχει μια ανώτερη δύναμη που «κατεβαίνει» και δανείζεται ένα σώμα, τότε ίσως μιλάμε για ενσάρκωση. Αν τέλος αυτό το κάτι υψηλότερο ανεβοκατεβαίνει για τους δικούς του λόγους, τότε μάλλον αναφερόμαστε στον όρο της Μετενσάρκωσης.

Ένα είναι βέβαιο, το σώμα μετά τον θάνατό μας γίνεται σκόνη και καλά θα κάνουμε να μην πιστεύουμε ότι υπάρχει περίπτωση να ξανασυντεθεί από την σκόνη και να ξαναγίνει σώμα. Κάτι επίσης καταγεγραμμένο από τις χιλιάδες μαρτυρίες αυτών που θυμούνται τις προηγούμενες ζωές τους είναι η επιλογή σπουδαίων ιστορικών προσώπων σαν προγόνων στην εν λόγω διαδικασία. Ο Γιάννης, ο Νίκος κοκ που θεωρούν ότι κάποτε ήταν ο Μέγας Αλέξανδρος, πρέπει ν' αποφασίσουν. Ένας Μέγας Αλέξανδρος, δεκάδες σημερινές ενσαρκώσεις του, δεν κάθεται σε κανένα μοντέλο που προσπαθεί να εξηγήσει τις πιθανές καλοπροαίρετες μνήμες.

Μόλις ανέφερα μια κακιά λέξη. Μνήμες. Αν ο άνθρωπος είναι οι μνήμες του, έχουμε πρόβλημα. Θυμόμαστε όλα τα γεγονότα της παρούσης μας ζωής; Πολύ αμφιβάλλω. Επομένως ποιες μνήμες θα μπορέσω να πάρω στην οποιαδήποτε διαδικασία και να τις χρησιμοποιήσω στην επόμενη;

Πάμε τώρα στα άσχημα. Παιδιά που για λόγους άλογους ταιλαιπωρούνται και πεθαίνουν σε πολύ μικρή ηλικία. Τί παίζει και παρακαλώ αν κάποιος θέλει να μου απαντήσει να μην αναφερθεί στο ότι κάποιος άλλος πρέπει να πάρει κάποιο μάθημα. Αυτό για τα μαθήματα πολύ μ' ενοχλεί. Είναι σουρωμένος ο απέναντι οδηγός, σκοτώνει ένα παιδί, παίρνει μάθημα η οικογένεια του παιδιού και ο οδηγός θα πρέπει με κάποιο τρόπο να ξαναγεννηθεί για να εξιλεωθεί. Έλεος!

Το ερώτημα είναι, το χρειαζόμαστε το ξαναξεκίνημα ή το εφεύραμε για να αποφύγουμε την σοβαρότητα της ζωής μας; Και βέβαια το ποιός είναι ο σκοπός μιας τέτοιας διαδικασίας ίσως είναι το σοβαρότερο ερώτημα που πρέπει να μας απασχολήσει.

Λίγα μπορώ προσωπικά να σας πω μια που από τον τίτλο έχω ήδη δηλώσει πως απαντήσεις δεν έχω. Μπορώ όμως να πω με σχετική βεβαιότητα πως το τελικό μάθημα της ζωής δεν μπορεί να έχει χαρακτήρα μικροπολιτικής στρατηγικής. Και για να γίνω πιο σαφής: Αν ο σκοπός της ζωής είναι η θέωση του ανθρώπου, τότε αυτό που παίρνει μαζί του δεν μπορεί να είναι οι εμπειρίες για το πως δουλεύει ένα αυτοκίνητο, ούτε για τους τρόπους με τους οποίους μπορείς να εξαπατήσεις κάποιους και τόσα άλλα που έχουν να κάνουν με τις απαραίτητες καθημερινές εμπειρίες της ζωής.

Ο άνθρωπος οφείλει κάποια στιγμή στην ζωή του να εσπιαστεί σ' αυτό το ερώτημα. Αν κάποιος έχει βρει την απάντηση, θα ήθελα να μου την πει και εμένα. Ακόμα ψάχνω.

Πριν πολλά χρόνια είχα ξεκινήσει να μεταφράζω ένα βιβλίο του Sri Aurobindo –κάποια άλλη στιγμή θα σας δώσω το βιογραφικό του- και το απόσπασμα που ακολουθεί είναι η εισαγωγή στο βιβλίο του.

.. Η θεωρία της αναγέννησης είναι σχεδόν τόσο παλιά όσο και η ίδια η σκέψη. Η καταγωγή της όμως είναι άγνωστη. Μπορούμε σύμφωνα με τις πεποιθήσεις μας να την δεχθούμε είτε σαν μια έξυπνη θεωρία είτε σαν προϊόν μιας αρχαίας ψυχολογικής εμπειρίας που πάντοτε ανανεώνεται και επιβεβαιώνεται και που γι' αυτό είτε αληθινή είτε λανθασμένη αποτελεί ένα φιλοσοφικό δόγμα. Αλλά και στην μια και στην άλλη περίπτωση, είναι πιθανόν αυτή η δοξασία να διαρκέσει τόσο, όσο τα ανθρώπινα πλάσματα συνεχίζουν να σκέπτονται. Κι αυτό θα γίνεται ακόμα και αν συνεχίσει να

παρουσιάζεται όπως παρουσιαζόταν μέχρι τώρα. Όσο για τις εμφανίσεις της, αυτές ξεκινάνε από τόσο παλιά, όσο και η ανθρώπινη σκέψη.

Σε παλιότερες εποχές, η δοξασία αυτή συνήθως πέρναγε στην Ευρώπη κάτω από το αλλόκοτο όνομα της μετανάστευσης που κουβαλούσε μαζί της στον Ευρωπαϊκό νου την χιουμοριστική εικόνα της ψυχής του Πυθαγόρα που σαν ένα τυχαίο περαστικό πουλί μετανάστευε από την θεία ανθρώπινη μορφή, στο σώμα ενός γουρουνιού ή ενός γαϊδάρου. Η εκτίμηση αυτής της θεωρίας από την μεριά της φιλοσοφίας, εκφράστηκε με την θαυμάσια αλλά δυσκολομεταχειρίσιμη ελληνική λέξη μετεμψύχωση, που σημαίνει την εμπύχωση σε κάποιο νέο σώμα της ίδιας ψυχικής ατομικότητας. Η Ελληνική γλώσσα είναι πάντα εύστοχη στα παντρολογήματα μεταξύ σκέψης και λέξης και καλύτερη έκφραση δεν θα μπορούσε να βρεθεί. Τοποθετημένη βίαια όμως η λέξη στην Αγγλική γλώσσα γίνεται μάλλον δύσκολη και σχολαστική, χωρίς καμιά ανάμνηση της λεπτής Ελληνικής αίσθησης και πρέπει να εγκαταλειφθεί. Μετενσάρκωση είναι ο τωρινός δημοφιλής όρος, αλλά η ιδέα στην λέξη στηρίζεται στην συνολική ή στην εξωτερική εικόνα του γεγονότος και δημιουργεί με την σειρά της πολλές ερωτήσεις. Προσωπικά προτιμώ το Αναγέννηση γιατί σχίζει την έννοια του πλατύ, αχρωμάτιστου αλλά ικανοποιητικού Σανσκριτικού όρου *runarjanma*, ξαναγέννηση, και μας στέλνει όχι σε κάτι άλλο, αλλά στην ουσιαστική ιδέα που είναι η ουσία και η ψυχή της δοξασίας...

Παράδεισος ή Κόλαση; Και τί με νοιάζει εμένα;

Έπιασα τα λίγο περίεργα θέματα και δεν βλέπω πως θα τα καταφέρω να ξεμπερδέψω από τους διάφορους φίλους μου που είτε είναι αγγελοκρουσμένοι, είτε αρχαιολάτρες. Άσε τώρα τους άλλους, τους επιστήμονες. Οι πιο δύσκολοι πάντως είναι οι αναγνώστες του Facebook. Τους ρωτάς κάτι και σου πετάνε ένα τσιτάτο κάποιου Κορεάτη φιλόσοφου που δεν τον ξέρει ούτε η μάννα του. Λες που λες ρε φίλε τσιτάτα, χάθηκαν οι δικοί μας; Όλα τα έχουν πει!

Προσπάθησα να ξεπεράσω την πιο μεγάλη βέβαια κατηγορία, τους αγαπησιάρηδες. Η αγάπη όλα τα συγχωρεί, η αγάπη όλα τα

καταλαβαίνει και πολλά άλλα που η αλήθεια είναι πως κάνει ρίμα σε πολλά καφουροτράγουδα. Κάποιοι από τους φίλους μου ξέρω πως θα με διαγράψουν αλλά δεν μπορώ να κάνω αλλιώς. Να τους πω μόνο πως άλλο πράγμα είναι η αρετή της Αγάπης –και ό,τι μπορεί να κρύβει μια τέτοια προσέγγιση- και άλλο το συναίσθημα της αγάπης. Τώρα, αν κάποιος στο όνομα της αγάπης θέλει να σας δώσει ένα χαστούκι, απλά ΜΗΝ το ανεχθείτε.

Και έρχομαι στο θέμα μου. Θα ξεκινήσω κάπως ανορθόδοξα βάζοντας κάποια ερωτήματα και βγάζοντας απ' αυτά κάποια συμπεράσματα. Ο αντίλογος είναι πάντα όχι μόνο θεμιτός αλλά και αναγκαίος.

Ο καλός Θεός, κάποια στιγμή και αφού τελείωσε με την δημιουργία, έφτιαξε τον άνθρωπο. Καμία αντίρρηση. Αναζητάμε τον συμβολισμό και όχι το απόλυτο μιας τέτοιας δήλωσης. Τους πρωτόπλαστους τους έβαλε στον Παράδεισο μαζί με τόσα άλλα όντα και καλούδια. Δηλαδή; Κατά δήλωση των ιερών βιβλίων, υπήρχαν όλα τα φυτά και όλα τα ζώα. Επίσης και άγγελοι αλλά κατά πως φαίνεται και δαίμονες μια και είναι γνωστό πως η Εύα είχε συνάντηση μ' ένα τέτοιο ον. Ο χώρος δηλαδή αυτός είχε τα πάντα και τα πάντα ζούσαν εναρμονισμένα κάτω από την υψηλή καθοδήγηση της θεότητας που με τον δικό της τρόπο έλεγχε τα τεκταινόμενα.

Για κόλαση μέχρι στιγμής κουβέντα. Τα πλάσματα της κόλασης –όταν και αν εμφανίστηκαν ποτέ- βρισκόντουσαν κι αυτά στον Παράδεισο ή αλλιώς στον κήπο της Εδέμ.

Πρώτο συμπέρασμα: Παράδεισος και Κόλαση στην πρώτη φάση της δημιουργίας μοιραζόντουσαν τον ίδιο χώρο, τον κήπο της Εδέμ.

Όσοι στην συνέχεια μίλησαν για κόλαση και την περιέγραψαν, δεν αναφέρονται στον τρόπο που δημιουργήθηκε αλλά μόνο στο πως ήταν δομημένη. Όσο για ζώα, με εξαίρεση τον Κέρβερο και κάποια πλάσματα που επινόησαν οι κινηματογραφικοί παραγωγοί των ημερών μας, ούτε κουβέντα. Και βέβαια για φυτά ούτε λόγος. Αν μπορούσαν να το δικαιολογήσουν δεν θα έβαζαν ούτε ορυκτά, αλλά για το μυαλό μας η στερεά ύλη είναι απαραίτητη προϋπόθεση για να υπάρχει κάποιος χώρος, έστω και στην άκρη του πουθενά.

Τι έγινε όμως και οι πρωτόπλαστοι βρέθηκαν στην απέξω; Μπήκε στην μέση το φίδι. Θα διακινδυνεύσω μια σχετικά αυθόρμητη ερμηνεία. Η ελικοειδής κίνηση του φιδιού προσομοιάζει με την έλικα του DNA αλλά και ο πρώτος εγκέφαλος του ανθρώπου, από τους αρμόδιους επιστήμονες, ονομάζεται ερπετο-εγκέφαλος. Μήπως, όταν οι πρωτόπλαστοι αναγκάστηκαν να αλλάξουν επίπεδο λειτουργίας χρειαζόντουσαν να είναι προικισμένοι με αυτόν κι όλο το σκηνικό με το μήλο υποδηλώνει αυτήν ακριβώς την διαδικασία; Μήπως η μετακίνηση απ' το επίπεδο των Ιδεών σ' αυτό της εκφρασμένης δημιουργίας απαιτούσε να ακολουθηθεί μια διαδικασία που το πρώτο της βήμα ήταν η δημιουργία της Ιδέας του εγκεφάλου;

Και άντε και κατέβηκαν, που βρέθηκαν τα ζώα και τα φυτά;

Στην Γένεση λέει πως ο Θεός αφού έφτιαξε τον Αδάμ, του ζήτησε να δώσει ονόματα στα πάντα. Ο πρωτόπλαστος δηλαδή δίνει την ατομικότητα και την ύπαρξη σε κάθε τι που υπήρχε σαν ιδέα στον χώρο του κήπου της Εδέμ. Και τι κάνει αυτός μετά; Ντύνεται με σάρκα και κατεβαίνει κι αυτός.

Υποθετικό σενάριο: Οι πρωτόπλαστοι, συναποφασίζουν με τον Θεό την συνέχεια της δημιουργίας. Για να γίνει αυτό χρειάζεται αρχικά ν' αποκτήσουν DNA [αρμόδιος γι' αυτό είναι ο διάολος ή όπως αλλιώς ονομάζεται] και βέβαια και κάποιος ακόμα που θα τους δείξει τα κατατόπια [ο καλός άγγελος ή όπως κι αυτός πάλι μπορεί να λέγεται]. Φεύγουν λοιπόν από τον Κήπο της Εδέμ [Παράδεισο/Κόλαση] και βήμα βήμα δημιουργούν μια νέα κατάσταση ύπαρξης στην οποία και κυριαρχούν σαν Νους.

Και κάποια στιγμή, σ' έναν μικρό πλανήτη, στην άκρη του πουθενά, εμφανίζονται οι άνθρωποι. Μάλλον εμφανίστηκαν και αλλού αλλά ας μείνουμε στα δικά μας. Η πτώση, αλλά και η διαδικασία ενσάρκωσής τους, δεν τους έχει αφήσει τίποτα παραπάνω από κάποια θολή ανάμνηση. Και για να μπορέσουν να διατηρήσουν την ψυχική τους ισορροπία, αρχίζουν να χτίζουν διάφορες ιστορίες. Ο κάθε λαός και τα δικά του. Στις ιστορίες αυτές μπαίνουν και οι ανά τους αιώνες εξουσιαστές και το όλο θέμα θυμίζει... καλύτερα να μην πω.

Ο σκοπός της δημιουργίας είναι η ένωση με τον θεό. Δηλαδή; Να ξαναγυρίσουμε πίσω; Πού; Στον κήπο της Εδέμ; Μα από εκεί

δεν είναι που φύγαμε; Όχι θα μου πείτε, φύγαμε από το κομμάτι του που ήταν η κόλαση και θα γυρίσουμε στο κομμάτι του που είναι ο Παράδεισος. Και ξεχνάμε το πιο σοβαρό στοιχείο αυτού του παραμυθιού. Μια τέτοια επιστροφή προϋποθέτει ότι πρέπει να ξαναγίνουμε ζώα και για να μην παρεξηγηθώ –που θα παρεξηγηθώ- άλογα πλάσματα. Αυτός είναι ο στόχος μας; Η συμφωνία μας με τον Θεό ήταν να ξεκινήσουμε από εκεί και να προσπαθήσουμε να τον βρούμε.

Για ένα μόνο είμαι σίγουρος. Ο Θεός δεν βρίσκεται στα λόγια. Δεν βρίσκεται στο να δεθούμε κόμπο και να μπλέξουμε τις φτέρνες μας με τον αυχένα μας. Δεν βρίσκεται στο να επαναλαμβάνουμε μια λέξη μέχρι ν' αποβλακωθούμε. Δεν βρίσκεται στον να λέμε “Αμήν” κάθε φορά που κάποιος λέει “Δόξα σοι ο Θεός”. Αν ο Θεός βρισκόταν στον δρόμο της επιστροφής, δεν έπρεπε να μας αφήσει να φύγουμε. Δεν φύγαμε λοιπόν για να ξαναγυρίσουμε. Τέτοιες διαδικασίες χωρίς νόημα δεν προβλέπονται στην δημιουργία, φύγαμε για να πάμε αλλού.

Για πού; Δεν ξέρω. Μπορώ μόνο να εικάσω και μάλιστα μόνο σε προσωπικό επίπεδο. Και η εικασία μου είναι πως το ταξίδι είναι ένα ταξίδι συνειδητότητας. Ξεκινήσαμε από το ασυνείδητο και κατευθυνόμαστε στο υπερσυνειδητό. Αλλά όποιος ξέρει ας μας πει το πως θα μπορέσουμε να πετύχουμε κάτι τέτοιο, γιατί αγαπητοί μου φίλοι μάλλον χρειάζεται κάτι παραπάνω απ' αυτό που πιστεύουμε ότι κάνουμε με τις καθημερινές μας πράξεις.